

2. W ramach zarzutu drugiego Hotel Cipriani twierdzi, iż naruszono i błędnie zastosowano art. 87 ust. 3 lit. c) WE oraz że odnośne uzasadnienie wyroku Sądu jest nielogiczne. Komisja, a następnie Sąd błędnie uznały bowiem, że przewidziane w art. 87 ust. 3 lit. c) WE odstępstwo regionalne nie ma zastosowania, gdyż — jak szczegółowo wykazano w postępowaniu przed Sądem — właściwy rynek geograficzny uzasadniał funkcjonowanie przyznanych w przez ustawodawstwo włoskie obniżek składek na zabezpieczenie społeczne, ponieważ obniżki te służyły wyłącznie zachowaniu społeczno-gospodarczej tkanki miasta Wenecja i nie powodowały — co zostało dowiedzione także w ramach poprzedniego zarzutu — żadnych zakłóceń wymiany handlowej na rynku wspólnotowym, które byłyby wymierzone przeciwko konkurencji.
3. W ramach zarzutu trzeciego Hotel Cipriani podnosi, iż naruszono i błędnie zastosowano art. 87 ust. 3 lit. d) oraz że odnośne uzasadnienie wyroku Sądu jest nielogiczne. W rozpatrywanym przypadku obniżki składek na zabezpieczenie społeczne zostały przyznane wyraźnie po to, by umożliwić zachowanie niekwestionowanego dziedzictwa kulturowego i artystycznego miasta Wenecja, co pociąga za sobą znaczne koszty po stronie przedsiębiorstw usytuowanych w rejonie laguny, których nie muszą ponosić przedsiębiorstwa zlokalizowane gdzie indziej. Wobec odrzucenia tych argumentów — podniesionych między innymi przez Hotel Cipriani — w zaskarżonym wyroku Sąd błędnie uznał, iż nie przedstawiono wystarczających dowodów, które potwierdzałyby okoliczność, że poszczególne koszty związane z zachowaniem dziedzictwa kulturowego i artystycznego Wenecji były ponoszone przez skarżące przedsiębiorstwa.
4. W ramach zarzutu czwartego Hotel Cipriani podnosi, że nakaz odzyskania przyznanej pomocy jest bezprawny, gdyż sprzeciwia się on art. 14 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999⁽²⁾ z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. [88 WE]. Zawarta w tym przepisie norma dotycząca odzyskania pomocy nie ma zastosowania, gdyż w okolicznościach niniejszej sprawy byłoby to sprzeczne z ogólnymi zasadami prawa wspólnotowego, takimi jak zasady sformułowane przez Sąd Pierwszej Instancji, a mianowicie zasady proporcjonalności, równego traktowania i pewności prawa.
5. W ramach zarzutu piątego Hotel Cipriani twierdzi, iż popełnione zostało naruszenie art. 15 rozporządzenia nr 659/99. W przypadku decyzji Komisji z dnia 25 listopada 1999 r. upłynął już określony w art. 15 rozporządzenia nr 659/99 (który *ratione temporis* ma zastosowanie w niniejszej sprawie) dziesięcioletni okres przedawnienia, co oznacza, że w zakresie skutków omawianej pomocy państwa zastosowanie znaleźć powinna ustawa nr 171/1973 (specjalna ustawa dla Wenecji).

⁽¹⁾ Decyzja Komisji 2000/394/WE z dnia 25 listopada 1999 r. w sprawie środków przyjętych przez Włochy na mocy ustaw nr 30/1997 i 206/1995 w formie obniżenia wysokości składek na zabezpieczenie społeczne na rzecz przedsiębiorstw z terenu miast Wenecji i Chioggii (Dz.U. 2000, L 150, s. 50).

⁽²⁾ Dz.U. L 83, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (szósta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 28 listopada 2008 r. w sprawach połączonych T-254/00, T-270/00 i T-277/00 Hotel Cipriani i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 19 lutego 2009 r. przez Società Italiana per il gas SpA (Italgas)

(Sprawa C-79/09 P)

(2009/C 113/43)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Società Italiana per il gas SpA (Italgas)
(przedstawiciele: M. Merola, M. Pappalardo, T. Ubaldi, avvocati)

Druga strona postępowania: Hotel Cipriani SpA, Repubblica italiana, Coopservice — Servizi di fiducia Soc. coop. rl, Comitato „Venezia vuole vivere”, Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie zaskarżonego wyroku;

— stwierdzenie nieważności art. 1 i 2 decyzji⁽¹⁾ w zakresie, w jakim stwierdzają niezgodność ulg podatkowych przyznanych przez Włochy ze wspólnym rynkiem, oraz art. 5 decyzji, a tytułem żądania ewentualnego skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Pierwszej Instancji na podstawie art. 61 Statutu Trybunału Sprawiedliwości;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

— Pierwszy zarzut odwołania dotyczy naruszenia prawa przy zastosowaniu art. 87 ust. 1 WE i braku uzasadnienia w odniesieniu do charakteru kompensującego przedmiotowych zwolnień, również w związku z dowodem zakłócenia konkurencji i oddziaływania na wymianę handlową. Sąd popełnił błąd, ponieważ uznał wprawdzie, że środek nie stanowi pomocy, jeżeli kompensuje jedynie obiektywne trudności gospodarcze, niemniej stwierdził, że zasada ta nie znajduje zastosowania do niniejszego przypadku, gdyż i) wymagany jest bezpośredni związek między wysokością kompensaty a wysokością dodatkowych kosztów, które muszą ponosić przedsiębiorstwa z powodu ich usytuowania na lagunie Wenecji i Chioggii, oraz ii) dodatkowe koszty wspartych przedsiębiorstw należy obliczyć na podstawie przeciętnych kosztów przedsiębiorstw we Wspólnocie, a nie przedsiębiorstw usytuowanych na lądzie. Ponadto Sąd nie dostrzegł wewnętrznej sprzeczności spornej decyzji, polegającej na tym, że Komisja przy ocenie pozycji przedsiębiorstwa, na które przeniesiono działalność w zakresie gospodarki wodnej, stwierdziła, że charakter kompensujący danego środka może być uznany również wtedy, gdy brak jest dokładnej ekwiwalentności między jednostką przyjmującą środek publiczny a dodatkowymi kosztami poniesionymi przez przedsiębiorstwa, i że ekwiwalentność ta nie musi być koniecznie obliczana na podstawie przeciętnych kosztów przedsiębiorstw we Wspólnocie.

— W drugim zarzucie odwołania podniesione jest naruszenie art. 87 ust. 1 WE i orzecznictwa sądów wspólnotowych w przedmiocie ciężaru dowodu w odniesieniu do zakwalifikowania przez Komisję spornego środka jako pomocy w rozumieniu art. 87 ust. 1 oraz brak w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. W szczególności Sąd błędnie przyjął, że nie jest obowiązkiem Komisji, lecz Republiki Włoskiej i stron trzecich, wykazanie, że nie zostały spełnione kryteria art. 87 ust. 1 WE w przypadku określonych kategorii przedsiębiorstw lub obszarów działalności objętych ulgami, w wyniku czego doszedł do wniosku, że sporna decyzja ani nie narusza art. 87 ust. 1 WE, ani zasady równego traktowania, jak też nie jest sprzeczna i nie jest dotknięta brakiem w uzasadnieniu. Sąd nie rozpatrzył również przytoczonego przez wnoszącą odwołanie w skardze zarzutu naruszenia art. 87 ust. 1 WE w odniesieniu do zakazu dyskryminacji i oczywistej sprzeczności uzasadnienia w odniesieniu do oceny wyjątku na podstawie art. 86 ust. 2 WE.

— W trzecim zarzucie podniesione jest wypaczenie okoliczności faktycznych i dowodów oraz naruszenie prawa, jeżeli chodzi o spełnienie wymogów proceduralnych przez Komisję i o zasadę bezstronnej oceny, którą zobowiązana jest przestrzegać Komisja. Z dokumentów przedłożonych w pierwszej instancji wynika bowiem, że Sąd wypaczył okoliczności podane do jego wiadomości i przedłożone mu dowody i dopuścił się poważnego naruszenia prawa w ten sposób, że nie stwierdził, iż Komisja nie wypełniła swoich obowiązków proceduralnych oraz obowiązków starannej, dokładnej i niedyskryminującej oceny w ramach wykonywania uprawnień wynikających z art. 87 WE i art. 88 WE.

— Czwarty zarzut odwołania dotyczy naruszenia prawa oraz niewystarczającego i sprzecznego uzasadnienia zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim oceniony jest w nim brak w uzasadnieniu spornej decyzji, jeżeli chodzi o znaczenie prawne pism Komisji z dnia 29 sierpnia i 29 października 2001 r. w związku z oceną wymogów oddziaływania na konkurencję i wymianę handlową ulg będących przedmiotem sporu. Stanowisko Sądu w świetle przepisów ustanawiających przewidziany w traktacie system kontroli pomocy państwa jest błędne i niewystarczająco uzasadnione w zakresie, w jakim Sąd i) doszedł do wniosku, że uzasadnienie spornej decyzji jest wystarczające, by umożliwić władzom włoskim określenie przedsiębiorstw, które są zobowiązane do zwrotu otrzymanej pomocy na podstawie spornej decyzji, oraz ii) zaniżył znaczenie prawne danych i danych uzupełniających udzielonych władzom włoskim przez Komisję w pismach z dnia 29 sierpnia i 29 października 2002 r., kwalifikując je jako działania, które zostały podjęte w ramach lojalnej współpracy między Komisją a władzami krajowymi.

(¹) Decyzja Komisji 2000/394/WE z dnia 25 listopada 1999 r. w sprawie środków przyjętych przez Włochy na mocy ustaw nr 30/1997 i 206/1995 w formie obniżenia wysokości składek na zabezpieczenie społeczne na rzecz przedsiębiorstw z terenu miast Wenecji i Chioggii (Dz.U. 2000, L 150, s. 50)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 2 marca 2009 r. — Graphic Procédé przeciwko Ministère du budget, des comptes publics et de la fonction publique

(Sprawa C-88/09)

(2009/C 113/44)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil d'État

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Graphic Procédé

Strona pozwana: Ministère du budget, des comptes publics et de la fonction publique

Pytanie prejudycjalne

Jakie są kryteria służące określeniu, czy reprografia stanowi dostawę towarów, czy świadczenie usług [w rozumieniu szóstej dyrektywy Rady 77/388/CEE z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku] (¹)?

(¹) Dz.U. 145, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 2 marca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-89/09)

(2009/C 113/45)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: G. Rozet i E. Traversa, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika francuska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że ograniczając do jednej czwartej udziały — a zatem prawo głosu — które mogą być posiadane przez osoby nie będące biologami w Société d'Exercice Libéral à Responsabilité Limitée prowadzącej laboratoria analiz biologii medycznej, i zakazując posiadania udziałów w więcej niż dwóch spółkach utworzonych w celu wspólnego prowadzenia jednego lub więcej laboratoriów analiz biologii medycznej, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 43 WE;

— obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.